

Búcsúbeszédében Jézus így szólt övéihez: „Ha a világ gyűlöl titeket, tudjátok meg: engem előbb gyűlölt. Ha a világból volnátok, szeretne titeket a világ, mint övéit. De ti nem vagytok a világból, mert kiválasztottalak titeket a világból; ezért gyűlöl benneteket a világ. Emlékezzetek vissza tanításomra: nem nagyobb a szolga uránál! Ha engem üldöztek, titeket is üldözni fognak. Ha az én tanításomat megtartották, a tiéteket is megtartják. Mindezt miattam teszik veletek, mert nem ismerik azt, aki küldött engem.”

Jézus figyelmezteti tanítványait, hogy őmiatta gyűlölni fogja őket a világ és üldözés éri őket. Szavainak igazságát tapasztalhatjuk, hiszen az elmúlt évszázadokban világszerte érték üldözések a keresztényeket hitük miatt. Tévedés volna azonban azt gondolni, hogy ezek az idők már elmúltak, sok országban ma is üldözik, börtönbe zárják a keresztényeket, de az is előfordul, hogy papokat, missziós szerzeteseket vagy más híveket megölnék keresztény hitük miatt. (Gondoljunk csak Franciaországra vagy Egyiptomra)

Léteznek „kifinomultabb” módszerek is. Sok olyan ország van, ahol törvények ugyan biztosítják a szabad vallásgyakorlatot a hívők számára, de ügyes módszerekkel mégis arra törekszenek, hogy az Egyház tevékenységét a templomok falai közé szorítsák. Ilyenkor felmerül a kérdés: közügy vagy magánügy a vallás? A liberális demokráciákban az utóbbi álláspontot hangsúlyozzák, ennek „eredményét” láthatjuk a „civilizált” Európában és az Egyesült Államokban. Magam részéről fontosnak tartom, hogy az általános iskolákban van „kötelező” hittan vagy erkölcsstanoktatás, mégis ez csak egy lépés.

Mindenkinek, aki komolyan gondolja a Jézushoz tartozást, fel kell venni mindennapi keresztjét és vinni kell azt. A világ ugyanis nem érti ezt az értékrendet, a szeretet életmódját, kihívásnak tekinti azt, mert szembeesíti önmagával, s életvitele megváltoztatását várja tőle.

Vajon én értem a szeretet értékrendjét?

Élem is?

Felismerhető-e életem alapján, hogy Krisztushoz tartozom?

Frank Tibor